

“ Ако ~~ми~~ всякога любишь, Тома, вожделенный ми, послушай мя както ангела си. Видишь ли дѣ мя ввѣрили твое-то непослушаніе. Трѣба тутакъ си да отпратишь на Подкраля момичето, ако искашь да отмѣнишь съвѣсть-тъ си отъ вѣчно обличеніе..... Колкото за мене прѣдпочитамъ да прѣтърпѣхъ най тежкытъ мъжы, и това даже дѣто да тя не пригѣрнѣхъ вече никогѣ, а не да гледамъ да страдае за насъ оная на който всяка сълза струва колкото всичката наша кръвъ. Ще ти кажѣхъ послѣ за тѣзи достопаечивѣ тайнѣ..... която на мене докара срамъ и скѣрбъ, а на тебе ще докара горко раскаиваніе. Пишѣхъ ти отъ самосебе си и свободна..... Самъ ты ще послушашъ този гласъ на любовь-тъ и на честь-тъ ми. О, любезный ми Тома, пусни, за Бога, пусни Маріѣхъ Аркскѣхъ, за всякѣхъ цѣнѣхъ, ако бы ще и само за твоѣтъхъ безопасность.

Марія Аніелица,

Три пѣтя рыбарѣтъ прочита това писмо, а слѣдъ това като отпрати всички що бѣхѣхъ около него, останѣ самъ углабенъ въ смѣиваніето си. Напрасно смѣяныйтъ му духъ ся мѣчаше да проникне въ тайнѣтъхъ. Нищо не разумѣваше, нищо не изваждаше.

Но ный ще изавимъ това въ двѣ думы.

Введена, сутринь-тъхъ прѣзъ онзи день, въ писалището на Подкраля, Пузолянката останѣ смѣяна, стресяна и смутена като видѣ прѣдъ себе си окаченъ единъ образъ.

Въ онзи образъ на Подкралевѣтъхъ дѣщерѣхъ, въ лицето на Маріѣхъ Аркскѣхъ, въ плѣнницѣтъхъ, въ жертвѣтъхъ Мазаніеловѣхъ, въ благородницѣтъхъ господѣхъ возенѣтъхъ за похулѣ въ товарнѣхъ талигѣхъ, селянката позна прѣкраснѣтъхъ незнакомѣхъ на Кармилъ, пріятелѣтъхъ който ѣ отвори душѣтъхъ си прѣдъ Бога, момѣтъхъ която щомъ ѣхъ попыта, що ище, даде ѣ елмазенытъхъ си обѣцы, съ които, можѣхѣхъ да ступанисатъ пакъ къщицѣтъхъ си въ Амалфіо и нивѣтъхъ си.